סגן שפירא ישראל
173466
בן לאה ואלכסנדר
נולד ב- ט"ז בסיון תרפ"ז 16.6.1927
התגייס לצה"ל ב- 1948
שרת בגדוד "בורק" (12)
נפל ב- ט' בתמוז תש"ח 16.7.1948
בעת מילוי תפקידו.

Scanned with CamScanner

שפירא ישראל

בן אלכסנדר ולאה. נולד ב-16.6.1927 בתל אביב.
אביו בא לארץ ב-1918 עם הגדוד העברי הראשון מאמריקה, ואימו-בשנת 1922 מאוקראינה, בן יחיד להוריו. במשך תקופת ילדותו נדד ממקום למקום עם אביו שעבד בשירות הטלפונים.
בגיל 6 למד במכון "זיו" ברמת גן ובתל-ליטוינסקי. בן 7 וחצי עבר לתל אביב ולמד בבית ספר עממי. בן 10 עבר עם הוריו לכפר אביחיל ושם סיים את לימודיו בבית – הספר העממי.
אחר כך עבר לחדרה ולמד שנה בבית- הספר החקלאי בפרדס חנה.
במשך תקופה קצרה עבד כקוון בשירות הטלפונים.
בן 16 וחצי שנה הצטרף לקבוצת אלומות שנמצאה באותו זמן בפוריה ובביתניה .
עירני, חביב וישר לב. התלבט מיד בחיי הקבוצה והיה לאחד מאישיה המרכזים. עבד בטרקטור, היה עובד שדות ומכתר הקבוצה.
עם פרוץ מלחמת השחרור היה בין הראשונים שנענו לצו הגיוס.
חש בראש תגבורת לקיבוץ גשר. היה אחד החבלנים שפוצצו את הגשר על הירדן.
השתתף בהגנת קבוצת דגניה ב מפני שריוני הסורים.
התנהג באומץ לב והציל פצועים רבים מתחת לאש האויב.
שימש כמ"מ מדריך בבית הספר הצבאי למ"כ בבית לחם, שנעזבה מתושביה הגרמנים.
עם ההתקפה על העיר נצרת יצא בראש יחידה של טירונים להתקפה על אחד ממשלטי מוג'ידל, בכניסה לנצרת, ביום 16.7.1948.
בעצם ההסתערות ורגעים ספורים לפני כיבושה פגע כדור בליבו ונהרג.
ב- 18.7.1948 נקבר בחדרה.
ביום ה-30 לפטירתו נולד בקבוצה תינוק ונקרא על שמו- ישראל.

יהי זכרו ברוך.

Scanned with CamScanner

אזור מגוריו, חדרה

תחנת הרכבת

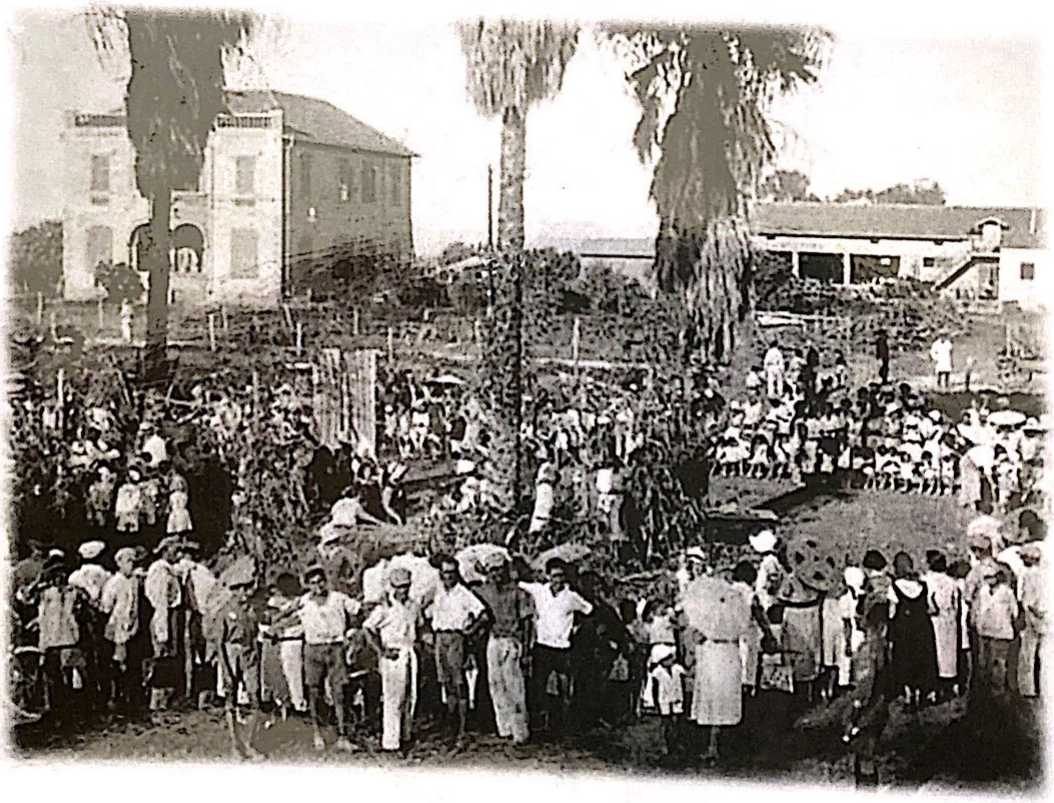

מקום המפגש של התושבים

Scanned with CamScanner

בית הספר החקלאי בן למד ישראל

Scanned with CamScanner

חטיבת גולני וה"נוף האנושי" שלה

"חטיבת הגליל והעמקים"

לימים הועברה נפת תל־חי (וגדוד "אלון") לאחריות חטיבות "יפתח" ו"עודד" שפעלו בגליל העליון המזרחי, ובחטיבת גולני הוקם גדוד חי"ר נוסף, גדוד "גורן", שאחר־כך התאחד והתמזג עם גדוד "דרור", ובמקומם הוקם גדוד הפשיטה הממונן.

במשך עשרה חודשים ארוכים, מחורף תש"ח (פברואר 1948) ועד סתיו תש"ט (נובמבר 1948), כונתה חטיבת גולני, "חטיבת הגליל והעמקים" – עד שירדה לנגב בתום הקרבות בחזית הצפון. ואכן היתה חטיבת גולני כפי שכתב עליה לימים רב־אלוף יגאל ידין (בהקדמה לספר "אילן וָשֶׁלַח" – דרך הקרבות של חטיבת גולני במלחמת העצמאות): "אחת הדוגמאות המאלפות ביותר לתהליך הקמת צבא הגנה לישראל... דוגמה נאה ומאלפת ליצירת הכוח הצבאי, למקור שאיבתו: אהבת הארץ, הקשר לאדמה ורוח החלוציות העקשנית המציינת את יישובינו החקלאיים למן ראשוני המתיישבים בגליל ועד לאחרון הקיבוצים בעמק..."

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב־פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ־ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי־אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות.

בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו אופקים – התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שינקה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד־האדמה ויושב־הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

Scanned with CamScanner

מסדרים ותרגילים

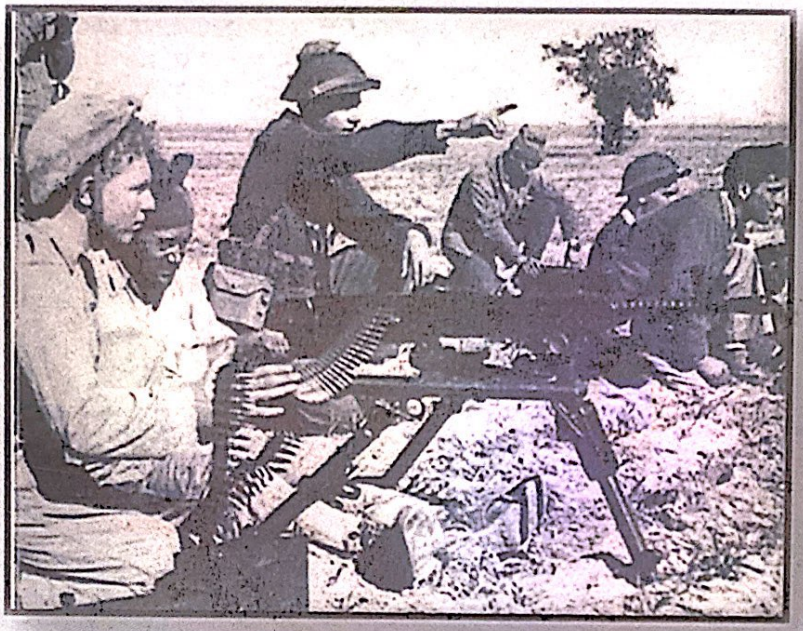

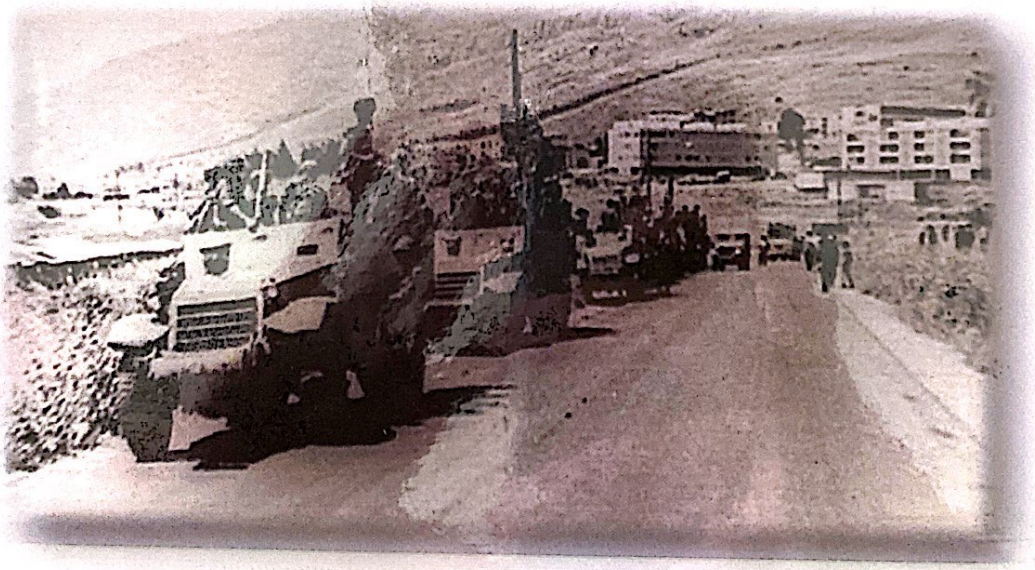

Scanned with CamScanner

הקרב על הדגניות בו השתתף ישראל

ב–20 במאי 1948 ניצחו לוחמי גולני, יחד עם אנשי עמק הירדן, בקרב על הדגניות. קרב גבורה קשה ורב קורבנות, שהפך לסמל עמידת הישוב היהודי בארץ–ישראל מול הפולש הערבי. סמל נצחונו של דור תש"ח, דור מקימי המדינה, שידע לחפות על מצוקה קשה של אמצעי לחימה בהפגנת אומץ לב, אמונה ולחט, מוראל גבוה, רוח לחימה, נכונות ודבקות במטרה.

בקרב על הדגניות (דגניה א' ודגניה ב') נלחמו, כשכם אחד, חברי חמשקים עצמם, שהגנו על ביתם ועל אדמתם ולוחמי גדוד 'ברק' ונפת 'כנרת' – אנשי טבריה, יבנאל, הגליל התחתון ועמק הירדן. בצהרי אותו יום חמישי (20.5.1948), לאחר שנבלמו התקפות חשריון הסורי על גדרות דגניה א', וטנק סורי אחד אף חדר לחצר חמשק ונבלם בגל של בקבוקי מולטוב ורימוני–יד, הצטרפה למאמץ להדיפת חסורים גם סוללת תותחים הרריים בקוטר 65 מ"מ, שכונו בשם "נפוליונצ'יקים". תותחים אלו, שהופעלו ללא מכשירי כיוון, הפכו את נסיגת האויב הסורי משערי הדגניות לתבוסה. בשעות אחר הצהרים פינה האויב הסורי, שסבל אבידות כבדות בלוחמים ובאמצעי – לחימה, את איזור צמח, ובערב נסוג לבסיסו בתל–אל–קאסר.

עמידת הדגניות הצטרפה למעשה חגבורה של חברי קיבוץ גשר מול פלישת חיל המשלוח העירקי ב–15 עד 17 במאי 1948, ולעמידת קיבוץ עין–גב מול התקפה סורית משולבת, שהתנהלה גלים גלים מכיוון הר–טוסיתא, ב–10 ביוני 1948, יממה אחת בלבד לפני כניסת הסכם "ההפוגה הראשונה" לתוקפו.

בית בדגניה לאחר הפצצה

Scanned with CamScanner

הקרב על נצרת בו נהרג ישראל

14. סג'רה – השער לנצרת

למשך חמישה ימים נשמעו קריאות הערבים, הולכות ונישנות "עליהום... עליהום". קולות מלאי חימה וזעם הדהדו בין חורשות הזיתים וגבלעו בתוך הגיאיות. חיל קאווקג'י החצי סדיר שהכיל בתוכו עיראקים, סורים, מתנדבים ערביים מארץ־ישראל ומומחים זרים, הסתער שוב ושוב על המשלטים שלנו תוך אבידות כבדות. הערבים דימו להם שזמן הג'יהאד הגיע, עת שולפים את החרב ביד ומסתערים על היריב המוקנט. כל פעם שהסתערו, חלמו על ידיים מורמות וחיל מובס. אך אש ורק אש הקבילה את פניהם. גדוד "ברק" אזר מותניים, ותקע רגל עמוק עמוק באדמת סג'רה. לא הפחידוהו קריאות ולא התישוהו התקפות.

כמה נראה לפעמים הגבול בין נצחון לתבוסה מטושטש ומובלע בתוך סערת הקרב. יש רגעים אשר לא תדע ההכרעת או הוכרעת. אך כחוט השערה מבדיל ביניהם. רק הזריז ונוטל היוזמה לידיו משיג את התועלת מהרגע הקט הזה עת כפות המאזניים שוות. אומרים חז"ל שחטא קטן של איש אחד מחריב עולם וחסד פעוט של אדם אחד מציל עולם. וזה בעת שאלוהים משווה חטאות עולם וחסדיו במאזניו, חטא אחד או חסד אחד יכולים להחריב עולם או להצילו. כמה זה דומה לרגעי הקרב. מעשה קטן בלבד של איש בודד יכול לקבוע תוצאות המערכה. רובאי אמיץ באם הוריד את המפקד של הכוח המסתער, יכול לעצור את כל ההסתערות. מקלען שלא איבד את עשתונותיו יכול לעצור את ההסתערות של מחלקה שלמה. ולפעמים פגז אחד עיוור ותועה הורג באויב הרג רב, ויכול להכריע את גורל הקרב.

כמה היה מעציב עת נראה האויב מסתנן בין הגבעות לכיוון המשלט המערבי וחסרו לנו פצצות של 81 מ"מ על מנת להפציצו. כל פעם שהוצאה פצצה, ספרו אותה הרגמים. השמינית לפני האחרונה, החמישית לפני האחרונה, הרביעית לפני האחרונה וחדל! מה שנשאר הוא נכס יקר מאוד. 4 פצצות וזה ישאר לרגעים יותר קשים.

נגח קאווקג'י את סג'רה הלוך ונגח והקיז את דם חייליו לרגלי שלושת הגבעות ששמרו על המושבה. הוא לא הכריע את הגדוד. אפילו ברגעיו הכי קשים, עת גוייס כל איש בלי יוצא מהכלל: טבח, אפסנאי, נשק ועד נהג. כולם עד האחרון עמדו בפרץ. ובעמידתם זאת לא ידעו שהם פותחים את שערי נצרת בפני הכוחות שעולים מִיָם.

Scanned with CamScanner

מפת הקרב

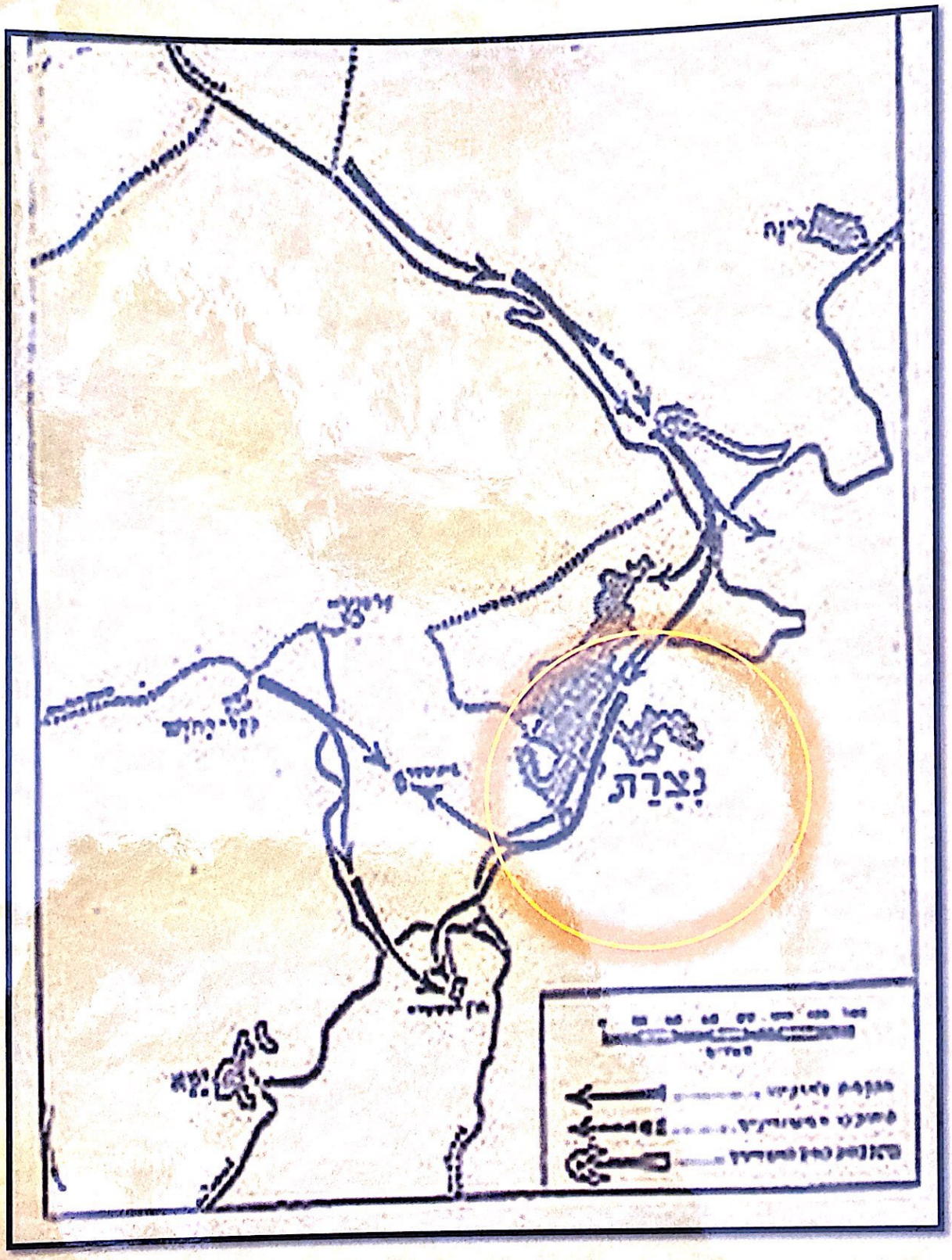

Scanned with CamScanner

נפרדים...

הנחפז

כמעט מיום הולדתו מיהר. עוד בגן הוא מתפתח למעלה מבני גילו. תמיד היה גדול מהם ושעשועיהם אינם מעסיקים אותו. עם גידולו הוא מוצא עניין יותר בבית המלאכה לתיקון טלפונים, תופס כל מיני חלקים, פותח את "קרביהם" ואף מתקשר לעובדים וחייהם וכבר מתחיל להתפתח בו אדם עובד ויוצר. כתלמיד ביה"ס אינו מסתפק בלימודים והוא חורש, זורע, נוטע, משתתף בכל העבודות הקשות בפרדס הוריו, בהשקאה, קטיף והובלה והוא עדיין אינו בר מצווה. בהשפעת הוריו הוא נכנס לשנתיים לבית הספר התקלאי בפרדס חנה, אולם תקופה זו הייתה המשעממת ביותר לישראל. בלימודים יבשים לא מצא עניין ופרדס הוריו רחוק, והריהו ממהר יום יום מפרדס חנה לחדרה על אופניו, במהירות מסיים את שיעוריו, במשחקים אינו מוצא עניין רב וסדן למרצו היוצר- והוא מכריח את הוריו להוציאו מבית הספר ולסדרו בעבודה כל שהיא, כי כבר רחוק היה מלהיות תלמיד, וכבן חמש עשרה הינו כבר אדם עובד. לא עבר זמן רב והוא נעשה קוון ראשי אבל אחר זמן קצר הוא נוכח שזו לא דרכו והוא נכנס לקבוצת "אלומות" ומתקשר במהירות לחיי המשק. מתחבב על כל החברים וממהר להיות מנושאי המשק. עם המלחמה הופך ישראל העליז והתמים לאדם רציני שעול ההגנה על שכמו. ובמהירות עובר מפעולה לפעולה-שמירת שדות, קורס מפקדים, מדריך לגדנ"ע ומשתתף עם קבוצת חניכיו בכל פעולות ההגנה, בגשר ובדגניות, ובהדיפת כוחות ההרס בגליל התחתון ועד שערי נצרת הגיע, אבל להיכנס לתוכה לא זכה. ברגע הניצחון, כשכוחות האויב החלו זורקין את נשקם ולהניף דגלים לבנים, נחפז ישראל להעביר פקודת מפקד, וכדור אויב פלח את ליבו והוציא את נשמתו בו במקום. נחפזת לחיות, ישראל נחפזת להתבגר לעבודה ולהגנה, אך למה כה נחפזת למות? למה? למה?

י. סימה

כשישראל שפירא, המכונה בחיבה יתרה "גינגי", הגיע לקבוצה, כשעוד חנינו בין חרבות פוריה, היה מן הסתירה בין חיוכן המאיר של ישראל, ובין קדרות קירות אבן הבזלת השחורה של תורבות הנקנדה, והיה מאבק סתרים מי יכריע את מי. ומאז בואו לנקודה, אף החורבות שוב לא העיקו כל כך, ומאז היו חייו שזורים באריג חיי הקבוצה, גאותם ושפלם. ורבים החברים שבמצב- רוח קשה היו פונים אל האור, שהיה שופע מאותו עלם חמודות והיו מתעודדים. ודאי שייך היה גם ישראל שפירא לאותו סוג נוער, שציונות, ארץ ישראל, השפה העברית והקשר לאדמה לא היו אצלו שאלות בוויכוח, אלא היו דברים, שבטבעו של הדור, שנולד בארץ, שהשפה בה הביע את גמגומו הראשון היא עברית, ובחולות המושב אביחיל היה מתרוצץ יחף ונתלה בעגלות עוברות ושבות.

הוריו היו אף הם חלוצים בשטחים חיוניים ורבים, ואם כי חלוציות זו של ההורים גרמה לכך, שישראל הקטן היה נעקר תכופות מן היישוב העברי אל ירכתי הארץ ושהה עם אביו בתחנת הגבול של קנטרה, הרי הוסיפה לנער הכרת השכנים, שפתם ומנהגיהם.

בן 13 נכנס ל"ישורה", לארגון "ההגנה". לימוד הכרת המשק והעבודה, שמירת שדות וקשרים עם השכנים, פעילות בהגנה ובפיקוד על הנקודה כולה, עד השלב האחרון השתתפות פעילה בצבא ההגנה, במסע הכיבוש של נצרת, אך להכנס לנצרת כבר לא זכה.

ביום "השלושים" לפטירתו נמול בקבוצה תינוק ונקרא שמו – ישראל. השלשלת נמשכת.

מטל

Scanned with CamScanner

נפרדים...

זה סגור הלב התם

כבר חלפה שנה מיום בן נאלמת, ישראל, ולנו נדמה כי רק אתמול היה הדבר. והנה הופעת לפתע, כולך רונן וצוהל כדרכך תמיד, מתבדח קמעה על שאימך ואתה לא הצלחתם בפעם האחרונה להיפגש, ושירתך נישאת על פני המחנה מקצה לקצה:

"זמירים יעוטו..." וכה רבות אמרה שירתך, כל כך הרבה טוב לבביות, שמפעם לפעם נכספים אנו מחדש לשמעה.

ולא פעם נדמה לנו הנה קולך נישא שם מקצה המחנה, כששירתך מתגברת על רעש הטרקטור שהנך נוהגו, וכך שומעך מתברך בליבו. אשרינו שזכינו לאדם שכזה.

ישראל, לא אהבת מליצות, אולם כמה הולמת שירת "הזמיר" לך ולשכמותך:

תלמתי עיניים-שמיים
מה גדלו מה עמקו, מה יפו
בהן נשקו אור וצל ערביים,
לי תבל ומלואה נשקפו.

אכן, ישראל, ראינו בך ובעיניך תבל ומלואה, אם יקר אדם כמוך גדל לנו בארץ.

מתארים אנו לעצמנו, לו אמרנו דברים אלה בפניך, איזה חיוך של ביטול ונהרה של טוב לב היו מתפשטים על פניך. ודאי היית אומר: "ציונות"... אולם נהיה נא כנים עימך ועם עצמנו-

אהבנוך, ג'ינג'י, יקרת לנו, ומיום נפלך מתהלכים אנו עם הרגשה אילו ניכרת. נגדע מכל אחד באופן אישי משהו מנפשו הוא, כי ראינו בך התגלמות כל הטוב והנעלה, מסירות נפש וחן הלב, ביטוי חי לכיסופים נעלמים של עם סובל החותר לאור ולדרור, ליפעה אנושית, פשוט ל"ציונות".

ומבלי משים עולה בזכרוננו שירת טשרניחובסקי השרה על אותנו דור חדש ששירת חייו היא:

הדוקת אש ורטובת גיל ורבתי אייל
ועולה היא ופורצה היא עד סגור הלב התם.
שיר דמי הוא, שיר נצחי הוא שיר מלא עוז ורם!

אכן, ישראל היקר, שיר חייך הקצר-
שיר דמי הוא
שיר נצחי הוא
שיר מלא עוז ורם!

משה

Scanned with CamScanner

מִמִכתביו של ישראל

22.5.48

... כן, כל הארץ חזית, אין כמעט מקום שאיננו מסוכן ואף אחד מאיתנו אינו יכול לדעת מה ילד יום. על כל פנים כרגע שורר שקט בעמק הירדן.

במשך היומיים האחרונים לא הופיעו המטוסים ולא שומעים התפוצצויות.

על המערכה הכבדה שהיתה בעמק אין לי הרבה מה לחדש. רק איני יכול לתאר לי איך אנשים נלחמו בטנקים וגם יכלו להם. חלקי במערכה היה עגום מאוד. בבית לחם לא ידענו שום דבר מהנעשה ביישוב. לפתע קיבלתי פקודה לנסוע מיד לשריד. שם קיבלתי קבוצת עולים חדשים ויצאתי עמם מיד לעמק הירדן. למחרת בבוקר היה יום חמישי, היום השחור של עמק הירדן.

נשלחנו לדגניה ב'. בדרך הייתה לי הרגשת נחיתות בפני הבחורים הללו. הם החלו לספר על מלחמותם בסטלינגרד, עד שהתביישתי שלא טעמתי טעם של מלחמה. אבל מיד עם הכניסה לדגניה ב', עם רעם ההתפוצצויות השתנה דעתי.

בכוח הייתי צריך להזיזם ממקום למקום. את ודאי זוכרת שתמיד הייתי צוחק מהזקנים של עמק הירדן. אחרי המערכה הזאת כל הכבוד להם.

כן אדיבה, על הרוגים מדברים כלאחר יד. עם נפלו של שרגא גסמן הסתובבתי ימים במצב רוח, אולם היום אני שומע על אבדות ומיד ממשיך כאילו דבר לא קרה.

ובקשר לבן ויעקב לוגר הרי גם קבוצת אלומות נתנה את חלקה מה אפשר לעשות, כנראה שאי אפשר להקים מדינה בלי קורבנות.

אתמול שלחתי לע. בחזרה מכתב שהיא שלחה לבן א. הוא כבר לא יקבלו...

ישראל שפירא

8 במאי 1948

... חלק גדול מהכוח המגויס נלקח להתקפה על סגירה הערבית ועל סביבתה. ההתקפה לא הצליחה ביותר והתוצאה היא 17 נעדרים וביניהם חברינו שרגא גסמן. עדיין לא הוציאו את הגוויות, מחכים להתערבות הצלב האדום, ובינתיים כבר חפרו את הקבר הראשון בקבוצה והקרבן עדיין איננו.

... מתוך מחשבה שדבר כזה עלול לקרות לכל אחד ואחד מהחברים, משתדלים להחליף כל שבוע את האנשים, כי הם יוצאים ממש לפעולות.

ואותי שלחו לבית לחם להדרכה. בינתיים מכינים אותנו לקורס. הוא יתקיים במשטר צבאי עם כל השבלוניות (בדיוק בשביל הלך מחשבותיי כעת...)

ישראל שפירא

Scanned with CamScanner

מכתבים שנכתבו לאימו של ישראל,

לאה, מאחיה נתן

לגלה היקרה

שלום!

אלף תודה על מכתבך המרגש בעניין היקר לי, שיר, כי למרות שאין מעמד לסבתא מצדו שלו, הוא וסיפח למשפחתנו בשמחה ובאהבה עצומה ואת שיר אני רואה כנכדה שלי ממש ולכן חשוב לי מאוד שתהיה בת מצווה. אבל אני מבינה את הקשיים ואת הדילמה הקשה שבה אתם נמצאים כרגע, ואני מקווה שתצליחו למצוא פתרון שיתאים לכולם. אני לא יודעת אם אתם מכירים את הסיפור שלי ושל אחי, אבל אנחנו גדלנו בבית דתי מאוד, ההורים שלנו היו שומרי מצוות ואני למדתי בבתי ספר דתיים עד כיתה ח'. בגיל 13 לא עשיתי בת מצווה כי לא רציתי לעמוד מול כל המשפחה ולקרוא בתורה, ולא רציתי לעשות את זה כדי שכל המשפחה תבוא לשמוע אותי. ההורים שלי לא הכריחו אותי, אבל הם כן הסבירו לי שזה חשוב להם ושהם היו שמחים אם אעשה את זה. אחרי שסיימתי את בית הספר התיכון עברתי לגור בתל אביב ללמוד משחק בבית ספר למשחק, ושם הכרתי את בן זוגי לעתיד, שהוא לא יהודי. הוא גדל בבית חילוני לגמרי, אבל הוא מאוד מכבד את המסורת היהודית ואת המשפחה שלי, ולכן כשהתחתנו הוא עבר גיור בהתאם לכל ההלכות. אחרי הגיור הוא למד בישיבה במשך שנתיים, ואחרי זה הוא עבר את כל התהליכים הנדרשים כדי להתקבל לעם ישראל. אני מאוד גאה בו על כך. אנחנו מנסים לגדל את הילדים שלנו בבית יהודי ומשפחתי, אבל לא דתי לגמרי, ואנחנו שומרים על חלק מהמסורת ומהחגים, אבל לא על כל המצוות. אנחנו מנסים לתת לילדים שלנו את הבסיס ואת הכלים כדי שיוכלו לבחור בעצמם מה הם רוצים לעשות ואיך הם רוצים לחיות את חייהם.

Scanned with CamScanner

אולמי תרבות עם הטריקלי ושר בשבה, לא הלך לאיבוד
אלהבה אבואה. כי תמיד שלאור היה פרוץ המיוחד בקולו
הייחודי והתכון. היו שומעים אותו מרחוק לפי קולו.
אל בשר היה שולח רבה לפי סופיו ומעניק לחברים של
השכנים הקתיים בתקופות אבל בעבה כדי שהם יאהבו
אותו, כמו הוא מצמיח אותו להתארח ולבקם ולבאבו אותו
מאוד. אני ביקרתי אותו ובקם והם קיבלו אותי בחום
פנים מרגישים הם הזמינו אותו לבקר אותם בקיבוץ
ביקבוק מאוד אהבו אותו יש בעלה שקיבלו על "היוד שלו"
בתיבה כי הוא היה הכי בקיר בקיבוק ויתה לפי
בעיה בין המתרגים תמיד בגלל כל תפקיד שהוציל קלון.
משהיה בדרך לריס תורים מקום הקיבוק הוא המשוין
שהגיעים בהתפלגות, סה היה בדאו. לפי אבין הוא לחוק
סה בשבה הזה התפלגות. הלמרי קלום. "שיעלי היה בהרבה
פלולים ויבת אחם השלום הזה היה בקרב בזה ואחלוי
ויבת בשלום, היה קלון לבואת לפלוה לביתם לבדי
הוא הביגים בדרך רואה את השפחה וקם לבקר אבלי
הקתלבה. בינו היה קשר תהבי ויתב מאשר קשר משפחתי
כאשר לוא מבא אותו הקתלבה בתיבו התמלו לוחש
אותו בהתלהבות ובנפלי מפלוכו שלי ראותו בזיבכה
תוכן לבה סה שיבר זבוע כאלו תיבק הכתוב ואבחי

Scanned with CamScanner

שלפני שיצאו לשדות ולפרדסים בבוקר, היו מסבירים לי
מבחינה שיצאו מסר או בלעם, אבל תמיד הם עשו
בדרך לשדה בקיבוץ אלא לפי שהיו נוהגים לעבוד
מבחינה שהיו הולכים ברגל, ושיבוץ
מאוד נחמד והם היו בו סוג של ביבור, אהבה
הינו רבה הרשימה השותפות של העשיה, היו אהבה
מבחינה שהיה קשר לעשיה ומי שקשר לעשיה
שלפני תנוך הייתי בהלכה ובבוקר רב,
ואחרי תנוך הייתי בפרדס ובשדה ובבוקר רב,
אבל מה שקשר לעשיה ומי שקשר לעשיה
אחרי שהיה בפרדס ובשדה ובבוקר רב,
ואחרי תנוך הייתי בהלכה ובבוקר רב,
אבל מה שקשר לעשיה ומי שקשר לעשיה
הינו רבה הרשימה השותפות של העשיה, היו אהבה
מאוד נחמד והם היו בו סוג של ביבור, ושיבוץ
בדרך לשדה בקיבוץ אלא לפי שהיו נוהגים לעבוד
מבחינה שהיו הולכים ברגל, ושיבוץ
שלפני שיצאו לשדות ולפרדסים בבוקר היו מסבירים לי

Scanned with CamScanner

שבאו לקונה לו לאחר, שמה תיבון תצין לשיקה תאנה
לכאה הסתלק אותה רשע בעיניים בכך מאזן לה
מה שיכה לעיתי לו זה לשלום, לתצין ויום לה
על זה לעיתי מפה לקנו צלחה לתצוי, מאזן כה
מה כה עיתי לו זה לשלום, לתצין ויום לה
מאזנים הגלוי צלחי לתסוס, כה היה הלק-לק
מאזנים שיונס ובלעה הבדיל בין רפואה-וחלאה
לבין בשבה כאלה, בפעישה לו צלחי הכי קשה
היה לי הפרקה אלחי לקח שפעתן לשיחי על מין
פרטים כבי שהיא ישאר צלחי ולתב צמן, עסק
לי לה לפרטקח אלחן ולא בהרים הבטחתי, שלין
יבלין ע אלחב בלילו שע אלחב אלחלו נאבל
מאבב קשה, הלא היה מאלים ובלין עסלחי בשיכוח
על הספקה ו הלקרים כבו תמיד להפסיק את
הנסיעות בפרטים כבי שלא תביה הספקה לחולין.
בתכלית של היה (נפרט) קהילב היו פעם בקפרי-
הסבירה ובלחי שהשקה מעלין מאלה אבל שלין לא
לילין לו לה, בבלין רק רעיון, לא אלוע להחבלח
כבי שהצמן יפעה בעלחי אבל סוף סוף הלו לקח
הפרקה, מי שלא כאה את פרובלחי לו כאה
פרקה אלה, אלו בבלין לא לחלי לי להחילים שאלין
אולחב הובלחי אלחי לחסוס, לה היה הלק-לק
לי לה לחלים אשם לקנו צלחה לחצוי, אולחן לה
אלו לה לחלי לי לה לשלום, לחצלן ויום לה
שבאו לקונה לו לאחר, שמה תיבון תצין לשיקה תאנה

Scanned with CamScanner

בני יקירי אבא שלנו היקשיב מישפט מה שעזו
נתניאה ונתר, ועזו יפעלו מי מאיתנו יפרע אבא
הפיבדה היפה קשה מאוד, אבל הפטרונו תמיד
ותתינף לפני שעזה ראשון ובזה הוא הפוסק. אפילו
לא פיתפ"י הפטרה בהלויתו, כי אני הייתי אצל
בש"כה ירושלים ועזו יבוא לוזבואו אלוהי, אבא
אני קונתי מיתתן בוקר ושם קראתי תיפלתי אבא
בהשתתפות אותו ועוד רופאים ישיראל, וביקשתי
מהמפקד הבורוד אנשי הפמורה מהצוות שלו, בתהילות
בני שעמק ירמיה תמיד הפסיק להיות בהלויה,
אינני נמצא אינך היקרתי בשלום כי לא ראיתי אותי
הבוקר לפני, אבא כשאל על הפעתי לתמיד תצרו
בעם מההלויה. לצמיתות! הכתבה בעיתון טובים
עפרי ואלי מתתאר השיתרור ותשוב לפקום הטובים
ובינתיים היקר הזה בין הטובים ביותם ובצלחתקם
יש לנו מוקדים עוד אותי היקרה, עבזה להתקדות
שיקרים בן שכמה.
בהכתבה אהבתה ובזה אנוכי והתכבה להתראות
הלוהה אותך מאוד, אוה ישראל אל נשכח לעולם.
"הזה קיבו בדוק".

נתן שוטקין

Scanned with CamScanner

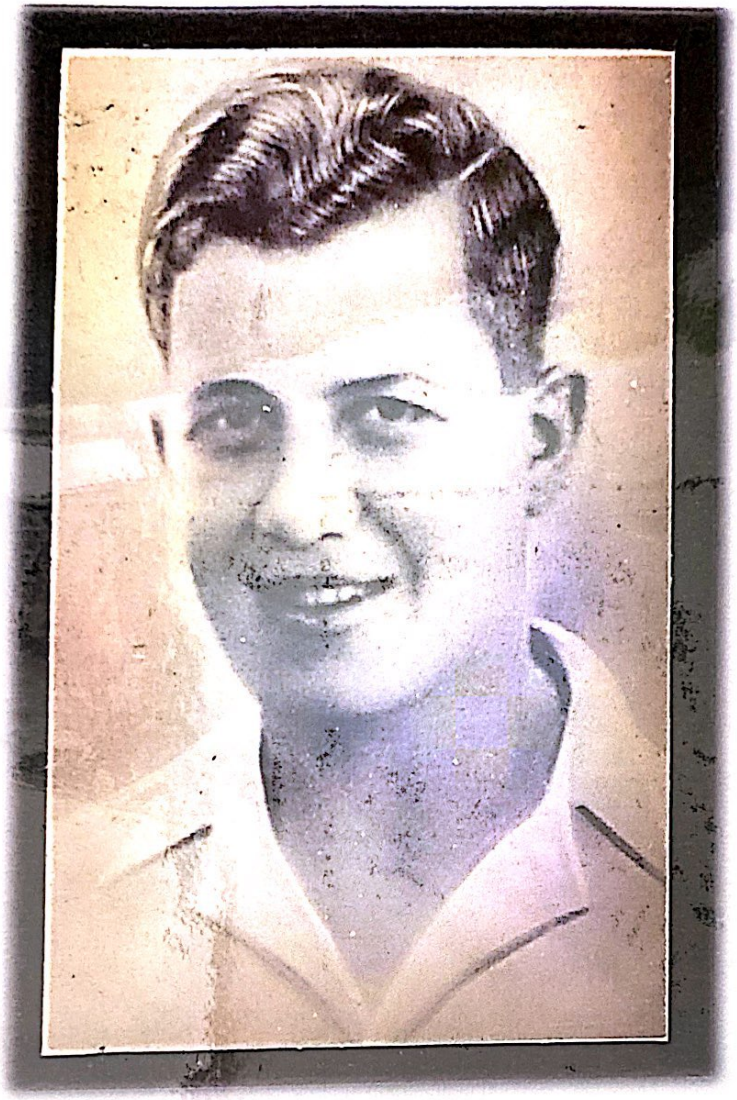

רַק שַׁבְרִיר שְׁנִיָּה בֵּין לִהְיוֹת אוֹ לַחְדֹּל,
רַק שַׁבְרִיר שְׁנִיָּה בֵּין לִבְכּוֹת אוֹ לְצַהֵל,
רַק שַׁבְרִיר שְׁנִיָּה בֵּין פִּסְגָּה לְבֵין תְּהוֹם,
רַק שַׁבְרִיר שְׁנִיָּה בֵּין מְצִיאוּת לַחֲלוֹם,
וְאָנוּ פּוֹסְעִים בָּהֶן, תַּחַת עֻלַּם הַשְּׁנִיָּה -
מִי אֶל הַר הָאַשָּׁר וּמִי לִתְהוֹם הַנְּשִׁיָּה.

Scanned with CamScanner